

ELVIRA HADİYEVA

Elvira Rafil qızı Hadieva

1989-cu ildə TATARISTAN Respublikasının paytaxtı Kazanda doğulub. KDU-nun Filologiya və Tarix fakültəsini bitirib. Şeirləri respublika səviyyəli qəzet və dərgilərdə yayınlanır. TaYB-nin üzvü olan Elviranın ilk kitabı ("Büqeneqdən ixlas bulamabız...") 2013-cü ildə Moskvada çıxıb. Hazırda "Yalkın" dərgisinin bölüm redaktorudur.

UNUDARSAN YƏQİN

"Unudarsan yəqin, – dedin –
olanları –
Yaddaşından siləcəksən "biz" sözünü..."
Mən nə deyim,
özün anla,
Bu hekayə
olduğundan uzun çəkdi, yaman uzun...
Hekayənin izi qaldı, cadu kimi...
Arranıram,
qəm çəkirəm,
xəciləm yamandan yaman...
aramızda məsafələr qısaldıqca,
Bəs nədəndir üşüyürəm,
gözlərimlə nəm çəkirəm..?

...Mənə belə dərli baxma,
hər addımda -
büdrəyirəm, qəlbim bomboş... kədərim bol...
"Bağışlayıb, keçərsənmi?"- deyirsən sən;
Gələcəkdə bəlkə,
nə bilim...
indilikse
sağlıqla qal

MƏNDƏN SONRA ŞƏHƏRİNDƏ

İndi hər şey sənin əllərimdədi,
Axşam düşür, di dur, yandır fanarı.
Gecə göyü boya sapsarı rəngə,
Sakitləşsin külək, sən oyat Ayı...

Kədərin üzünü bir azca basdır,
ışığılandır ən qaranlıq tinləri.
Həqiqətin yaşıl ətəklərinə,
yeni naxışlar çək, çək yeni əsri...

sən gizlət büsbütün yalnızlıqları,
Yanlış məktubları yandırıb, yığış..!
Guya Yer üzündə hər kəs xoşbəxtdir,
hər şey dəyişibdir...
Çırpanaq yağış
təmizləsin buğlu pəncərələri,
Hətta yalnızlığı yuyub, aparsın...
Hər şey gözəl olanda da, son anda,
Xəyanətkar ruhun çaşır ki: "Yoxsan..!"

DAHA ÇOX ÖZÜM OLANDA

Susqundu küçələr... –
gün dözdüm, ay dözdüm,
sözləri üzümə-gözümə sıxıb...
Yapmacıq bir şəhər –
sıxlıqdan bezar...
Mən belə

təptəzə yalanla çox gəzdim.

Zamanın hesabı misqal-misqaldı,
Döşənib səkiyə daşın qarası...
Acı söz, yad baxış, sönmüş telefon,

Məndə "sənsizlik"di ruhun yarası...

Yandırır ovcunu, ruhunu, əlbət,
Sən Kazan qarını, suyunu udarsan.
Kül olub ovcundan uçar həqiqət,
Bu çılpaq Kazanda,
nə qəm? – sən varsan..!

Duracaq..., ötər bu, nəfəs al, yadam,
hər söz – bir səbəbdə, hər tanış – mənəm...
Burda mən başqayam, lap daş-qayayam,
tək sənin yanında ÖZəm, ÖZüməm...

Tək sənin yanında durulur ruhum,
BƏXTİMDən yol alıb dünya darlığı...
Keçərsən – çox sağ ol, söz arifiyəm,
Haqq vermə... qoy qalsın haqqın varlığı...

Sənə gecikərəm bir şeir boyu,
yaram göz göz olsa, sənə qaçaram...
Öləziyən ürəyimdə adın var,
yeni günü qapı kimi açaram...

(Həyat ŞƏMİ çevirib.)

